

kaldelse af sagkyndige nødvendig, ligesom det er overladt Retten at afgøre, om Vidnebevis eller andet Bevis i Sagen bør føres eller er overflødig.

Naar Bestemmelsen og den sig dertil sluttende § 1, sidste Stykke, overhovedet kom ind i Loven, skriver det sig fra, at man ikke dengang var klar paa, hvor udbredt den faglige Voldgiftsbehandling af faglige Uenigheder vilde blive, og hvor ofte den faste Voldgiftsret vilde blive stillet overfor Afgørelsen af rent faglige Spørgsmaal. Man mente derfor at burde skabe Muligheder for Etablering af en Slags faglig Voldgiftsbehandling inden selve Den faste Voldgiftsret. Imidlertid har den stærke Udvikling af det faglige Voldgiftssystem medført, at hele Bestemmelsen som alt anført er overflødig og derfor ikke bør fastholdes som *forpligtende*.

§ 17.

Denne Paragraf indeholder en Begrænsning af Rettens Myndighedsomraade ved den Bestemmelse, at Loven kun gælder Virksomheder vedrørende Industri, Haandværk, Transport og Jordarbejde. Da der er Tale

om en Myndighed, som Parter underkastes uden deres Samtykke, er det nødvendigt at have faste Rammer, saa enhver forud kan vide, om han henhører under Loven eller ej. Men Forholdene kan udvikle sig saaledes, at en Udvidelse ønskes af alle Vedkommende, f. Eks. til Fiskeri, Skovarbejde, Opvartningsvirksomheden i Bevarerfaget —. En saadan Udvidelse, som altsaa bringer Borgere ind under Rettens Myndighed, bør imidlertid formentlig ikke udelukkende være afhængig af Rettens Skøn; det synes naturligt, at forlange Udvidelsen godkendt om ikke ved ny Lov saa dog ved kongelig Resolution. For at skabe Sikkerhed for, at Udvidelsen er i alle Partiers Interesse, har man foreslaet, at Den faste Voldgiftsrets Anbefaling skal foreligge enstemmig.

§ 18

bortfalder, og

§ 19

har man ment som en ny § 18 burde forblive i Loven, der altsaa om fem Aar paany vil være at revidere.